

KAPITOLA PRVNÍ

UJURAK

Ujuraka příšerně bolely nohy, dokázal se soustředit jen na to, aby položil jednu tlapku před druhou. Měl pocit, jako by se s kamarády trmácel po Věčném ledu už nekonečně dlouho. Moc dobře však věděl, že od chvíle, co utekli plochým tvářím nedaleko ropné věže, vyšlo slunce zatím jen párkrát.

Ohlédl se přes rameno a všiml si, že jeho tři společníci vypadají stejně unavení, jako se on cítí. Toklo, velký hnědý grizzly, se ploužil vpřed s hlavou svěšenou. Za ním klopytala Lusa, už ani nevěděla, kudy jde, a postavou připomínala jen černou tečku na nekonečně bílé pláni. Ujurakovi bylo nad slunce jasné, že na ni budou muset pořádně dohlédnout, aby se náhodou znovu neponořila do dlouhého spánku. Dokonce i Kallika, jež byla na ledu víc doma než kterýkoliv z nich, se šinula vpřed se zasmušilým výrazem ve tváři.

Vítr bičoval okolní led a kroutil jej do prapodivných tvarů,

které se medvědům často vypínaly nad hlavami až do nebe. Nejdřív si mezi nimi hráli na schovávanou; Ujurak si právě vzpomněl, jak se Lusa i přes svůj černý kožich uměla vždycky dokonale schovat, a se zafuněním se pousmál. Tu se spolu klouzali po zamrzlých sněhových závějích, tu hledali tvary připomínající zvířata. Toklo jednou dokonce zavrčel na ledový sloup, protože si myslel, že vypadá jako Shotek, hnědý grizzly, co ho napadl na ostrově ve Velkém Medvědím jezeře.

Teď jsme ale tak unavení, že nemáme na hraní ani pomyslení, napadlo v duchu Ujuraka. Tak unavení, že už se dokážeme jen nekonečně ploužit vpřed.

Vtom celý ztuhl. Zamžoural před sebe a uvědomil si, že jim stojí v cestě zmrzlý hřeben, ledová stěna, mizící na opačné straně v dáli.

„Co teď?“ zabručel Toklo a došoural se k Ujurakovi, který se už zastavil. „Hlavně mi neříkej, že to tu budeme muset přelézt.“

„Budeme,“ odpověděl klidným hlasem Ujurak. Cítil, že se sune stále blíž a blíž k duchovi svojí mámy i že ho tlapky tahají vpřed s tak nepolevující vervou, kterou zkrátka nemůže přehlížet. „Musíme jít prostě tudy.“

Dřív by se s ním velký grizzly začal hned hádat. Ale teď jen znechuceně zafrkal. „Bál jsem se, že to řekneš.“

„Jenže jak?“ zajímalo Lusu, když potlačila zívnutí. Černá baribalka se spolu s Kallikou doplahočila vedle nich. „Vždyť ten hřeben je hrozně vysoký a kluzký!“

Ujurak se letmo ohlédl pro radu po Kallice, ale ta jen rozpačitě zakroutila hlavou. „Tam, kde jsem žila s Nisou a Taqqiqem, žádné hřebeny neležely.“

„Jdu první,“ oznámil ostatním Toklo. „Pokusím se vám do ledu vyškrábat pár ok.“

A aniž čekal, co mu na to řeknou, soukal se po hladkém svahu vzhůru. Zarýval se drápy do zledovatělého povrchu a ve sprškách pod sebe shazoval ledové třísky; Lusa se přikrčila k ledu a tlapkami si přikryla hlavu. „Dávej bacha, píchají jak žihadla!“ obořila se na něj.

„No tak, to zvládneš.“ Kallika pošouchla malou černou baribalku zpátky na všechny čtyři. „Jdi první, budu tě podpírat.“

Lední medvědice zajela rameny pod Lusu a vyzvedla ji nahoru. Černá baribalka se štrachala v závěsu za Toklem vzhůru po svahu a s obtížemi strkala tlapy do ok, která tam před ní velký grizzly vytvořil. Najednou však zapištěla leknutím. Tlapka se jí z jednoho ledového oka vysmekla ven a ona se rozjela dolů, přední tlapy roztažené široko od sebe, zatímco zadními zběsile šmátrála po ledu. Pak ale drápy zajela do jednoho z ok a začala znovu šplhat vzhůru. Ujurak si s úlevou oddechl.

„A teď ty,“ navrhla malému grizzlymu Kallika. „Budu nás krýt, kdyby nám hrozilo nebezpečí.“

Ujurak souhlasil, i když moc nechápal, čeho by se v téhle ducha-prosté pustině měli bát. Chvílemi se ho totiž zmocňoval pocit, že jsou na tomhle světě už jedinými žijícími tvory.

Toklo se už mezitím dostal na vrchol hřebenu, otočil se a zavolal dolů na medvědí kamarády. „No tak, vy líný šneci, necourejte se! Na druhý straně už to bude brnkačka!“

Ujurak lezl rychle. Do tlapek mu dodávalo sílu vědomí, že na medvědy z nebe dohlíží jeho máma, a tak se dosoukal na vrchol hřebenu hned těsně za Lusu.

Malá černá baribalka tam sebou žuchla na led a snažila se popadnout dech. „Myslela jsem, že už odtud třeba uvidíme zem,“ utrousila. „Ale místo toho tu všude leží zase jen další led.“

Ujurak zíral před sebe a viděl, že se na této straně hřeben svažuje k ledové pláni s hrbolatým povrchem, podobajícím se zmrzlému rozbouřenému moři. Po nebi se táhly bledé mraky a v místech, kde se jimi slunce snažilo prodrat dolů, se rozsvěcovaly do mléčné mlhoviny. Bylo proto zhora nemožné určit, kde končí led a začíná nebe.

„Musíme jít pořád dál,“ prohlásil rozhodně Ujurak.

A jen co k nim pak vyšplhala i Kallika a setřásla si z kožichu úlomky ledu, vydali se všichni společně zase po svahu dolů.

„Jsem utahanej jak kotě, mám pocit, že mi každou chvíli upadnou tlapky,“ zabručel Toklo, zatímco kráčel po Ujurakově boku. „A navíc si moje břicho myslí, že mi asi někdo rozsápal krk.“

Ujurak dloubl kamaráda čenichem do ramene. „Brzy se zastavíme a něco slupneme,“ sliboval mu a snažil se znít povzbudivě. „Kallika nám jistě něco uloví.“

„Teď už jí to jde přímo skvěle,“ připustil Toklo. „Hej, Kalliko, co takhle chytit nám pěknýho baculaťoučkýho tuleně?“

„Proč ne.“ Lední medvědice napřímila hlavu a zatvářila se pyšně; Toklo začal věřit, že jim dokáže obstarat potravu. „Nechcete si vy tři odpočinout, než najdu tulení otvor?“

Zastavila se, pohodila hlavou ze strany na stranu a zavětrila – Ujurak vytušil, že se snaží najít to nejlepší místo, kde začít hledat – a pak se odploužila po ledu pryč.

Ujurak je zavedl k pokroucené kupce sněhu, v níž se ukryli před větrem, prohánějícím se po zmrzlé pláni. Lusa se v duti-

ně schoulila do klubíčka, ovinula si tlapkami čenich a zavřela oči.

Toklo se k ní přikrčil a úzkostlivě si ji prohlížel. „Doufám, že nám právě neusíná dlouhým spánkem,“ zamručel.

Ujurak přikývl. Od chvíle, co utekli plochým tvářím, byla Lusa sice mnohem veselejší i čilejší, ale přesto se o ni nepřestával bát, stejně jako Toklo. *Musí se dostat zpátky na pevnou zem. Jako my všichni.*

Oba grizzlyové se k Luse přitulili, a zatímco čekali na Kalliku, dělili se s baribalkou o svoje teplo.

„Mohla by sebou trochu hodit,“ ucedil Toklo a neklidně se zavrtěl. „Mám hlad jako vlk!“

„Já taky,“ přiznal Ujurak.

„I když upřímně... z tuleňů se mi už zvedá žaludek,“ pokračoval velký hnědý grizzly. „Dal bych nevím co za čerstvýho lososa nebo zajíce!“

Ujurak cítil, jak se mu z té představy sbíhají sliny a kručí mu v břiše. „Tuhle jsem Lusu slyšel, jak si ze spánku cosi mumlala o larvách a bobulích,“ svěřil se Toklovi. „Už to nebude dlouho trvat.“

Toklo místo odpovědi jen pochybovačně zavrčel.

Ujurak si však nedokázal pomoci, na duši se cítil přímo báječně. Uvědomoval si máminu přítomnost s takovou intenzitou, až mu mravenčilo po těle od hlavy až po ocas. Věděl ale, že kamarádi jeho přesvědčení nesdílí. *Uvidí, že mám pravdu,* pomyslel si v duchu. *Naše putování se už určitě blíží ke konci.*

Čas se však začal vléct, a Kallika pořád nikde. Ospalý Ujurak se v mysli nechal unést zpátky k táboru plochých tváří a k Sally,

mladé samici plochých tváří, s níž se v něm skamarádil. Vzpomněl si na její tmavé vlasy, smějící se oči i na obrovský soucit, jímž oplývala, když pomáhala zvířatům, co se nechala chytit do spárů černé ropy. A taky si vzpomněl, jak jí vyrazilo dech, když ho viděla proměnit se v medvěda.

Zajímalo by mě, co asi ostatním řekla o tom, jak jsme s Lusou zmizeli. Nebude se nás třeba snažit najít?

Vtom Ujurakem projel šíravý pocit smutku. Bylo zvláštní, že se mu stýská po ploché tváři. Ale zároveň věděl, že pro ně oba bude nejlepší, když už se nikdy neuvidí. A přesto se mu šíleně stýskalo po Sallyině veselé a dobrosrdečné povaze.

Já nejsem plochá tvář; já jsem medvěd... nebo snad ne? Nebylo to zase tak dávno, co málem úplně zapomněl na své pravé já, protože až příliš dlouhou dobu strávil v těle velryby. Nechtěl proto riskovat, že by se mu to teď přihodilo znovu. Já jsem medvěd. A jak bych to Sally vůbec vysvětlil, kdybychom se náhodou znovu setkali?

„Ech... Sally, vidíš sama, většinou jsem medvěd, ale někdy taky plochá tvář, nebo pták, nebo...“ zamručel nahlas.

„Hej!“ dloubl ho do boku Toklo a tím ho dočista probral ze spánku. „Ty si povídáš sám se sebou?“

„Ne, se Sally,“ odpověděl Ujurak a ani na okamžik se nezamyslel, jak to asi bude Toklovi znít.

„A proč?“ V Toklově hlase se ozval nádech žárlení. „Vždyť tu ani není. Navíc je to plochá tvář.“

„Ona je ale *hodná* plochá tvář,“ bránil ji Ujurak. Toklo našťavaně zafuněl, a tak malý grizzly natáhl ke kamarádovi tlapku a položil mu ji na rameno. „Máš pravdu,“ zašeptal k němu, aby

ho uklidnil, i když docela dobře nechápal, proč ho tak vytáčí plochá tvář, kterou už ani jeden z nich v životě neuvidí. „Nemá cenu si s ní povídat.“

Už nikdy... pomyslel si v duchu celý zkroušený. Byla moc hodná a milá, ale každý musíme jít svou vlastní cestou bezpečí.

Když se Kallika konečně vrátila zpátky a táhla za sebou tuleně, slunce už se zase klouzalo po nebi dolů. Ujurak šťouchl do Lusy, probudil ji a všichni čtyři se dychtivě nahrnuli kolem úlovku.

„Ten je... fakt... parádní, Kalliko,“ pronesl Ujurak a snažil se skrýt zděšení. Byl to ten nejmenší tuleň, jakého kdy viděl, ani nebyl dospělý. Viselo na něm tak málo masa, že se jím jen stěží mohli nakrmit všichni čtyři.

„Přesně tak... parádní úlovek!“ dodala Lusa, ale v jejím hlase zněla prázdnota.

Toklo jen zavrčel a uškubnul si kousíček.

„Búúú. Taky by ti neupadla tlama, kdybys poděkoval,“ zamručela k němu Kallika, jen co se všichni příkrčili ke kořisti a pustili se do ní. „Čekala jsem na ni *celou věčnost!*“

Lusa spolkla sousto tuleního masa. „My víme, že ses moc snažila –“

„No, moc to tak nevypadá,“ přerušila ji Kallika a hlas se jí z pocitu zmaru zvedl do fistule. „Jestli vám to není dost dobrý, tak proč si neobstaráte třeba bobule nebo zajíce?“

„Víš přece, že to nejde.“ Toklo se zvedl na všechny čtyři a zamračil se na lední medvědici. „Všude jsou tu jen tuleni! A led! A zase tuleni a zase led!“

Ogovržitlivě píchl tlapkou do tuleních zbytků a začal se šourat pryč.

